

Креативни кутак

Место за идеје, машту и креативност

Година 2026

Јун

КРЕАТИВНОСТ

МАШТА

ИДЕЈЕ

Добро дошли у **Креативни кутак** место за **идеје**, **машту** и **креативност**

Драги читаоци,

На часовима секције и додатне наставе из српског језика родила се идеја да све оно што стварамо током године не остане само у учионици, већ да се сачува и подели. Тако је настао наш **Креативни кутак**, место за **идеје**, **машту** и **креативност**. Ово је место где се бележе песме које су ученици писали, тренуци са приредби, радост такмичења и сви успеси који обележавају наш школски живот.

Креативни кутак није само збирка текстова и фотографија, већ простор у којем се идеје претварају у приче, креативност у стваралаштво, а школски дани у драгоцене успомене. Ово је наш заједнички албум сећања, али и подстицај да наставимо да стварамо, да маштамо и да негујемо таленте.

Наше место за **идеје**, **машту** и **креативност** намењено је и ученицима и наставницима, родитељима и пријатељима школе, свима који желе да завире у свет маште, знања и заједништва. Верујемо да ће **Креативни кутак** постати традиција и да ће из године у годину чувати оно најлепше што носимо из школских дана.

Александра Станковић,
наставница српског језика

ТО СМО МИ

Дружина која ствара

Иза сваке странице **Креативног кутка** стоји наша мала дружина, ученици који верују у снагу речи и идеја. Ми смо они који пишу стихове, бележе тренутке из школског живота и претварају их у успомене, ми смо они који се радују сваком успеху, који инспиришу једни друге и који заједно граде овај кутак.

Креативни кутак наш је заједнички пројекат, наш албум сећања и доказ да креативност расте када се дели. То смо ми, дружина која ствара, машта и оставља траг.

Душан Павловић
VI разред

Дуња Савић
VI разред

Лазар Јовановић
VI разред

Сташа Богдановић
V разред

Милица Којић
VI разред

Јована Ристић
VI разред

Валентина
Филиповић
V разред

Сара Јосиповић
V разред

Вања Петровић
V разред

Андреа Максић
V разред

Александра
Богдановић
V разред

Сара Мишић
V разред

Стефан Којић
VI разред

Јана Јевтић
V разред

Матија Гајић
V разред

Песничка башта

Песничка башта је простор у којем се речи претварају у песме, а песме у цветове. Овде се чувају стихови наших ученика, настали из искрених осећања, мисли и снова. Свака песма је као семе које је никло у учионици, а сада се шири и обогађује наш заједнички свет. Закорачите међу ове стихове, пронађите свој омиљени цвет и уживајте у мирису стваралаштва наших младих поета.

Дан школе

Сто тридесет година постоји
И много ђака она броји.
У овој згради не сме бити бола,
Јер то је наша „Браћа Рибар“ школа.

Осмеси нам школу украшавају
Лоше особине се забрањују.
Место где знања бити мора,
Назива се „Браћа Рибар“ школа.

Дан се ове школе данас слави,
Нек се добар дух данас јави.
Драга школо, срећан ти рођендан
Нек ти је знањем испуњен сваки дан.

Душан Павловић

Доста су свету једне Шумарице

На литерарном конкурсy „Доста су свету једне Шумарице“, наши ученици су показали да реч може бити и сећање и опомена.

Доста су свету једне Шумарице,
Доста је свету туге и мржње,
Нека љубав постане најјача снага.
Нека се срца отворе нежно,
Нек светлост замени сенку страха.

Да се волимо, а не мрзимо,
Да се помажемо и разумемо,
Да будемо сложни и јаки,
Као што су некад били ђаци.

Доста је ратова, суза и боли,
Спустите мачеве, оставите пушке,
Време је да разум почне да влада,
Да мир у сваку кућу уђе.

Сетимо се Шумарица тихо,
Где је младост заувек остала.
Нека њихова жртва буде опомена,
Да љубав буде наша победа..

Јана Јевтић

У тишини гора шуми
Ту где ветар лишће ломи
Спава земља, туга дрема,
А слобода име нема.

Срећом сија свака стаза,
Шапат чујем, то је нада,
Да се никад не заборави
Да су ђаци живот дали.

Ту су пале душе чисте,
Сањали су снове исте,
Да се земља срећом обавије,
Да се више никад не ратује.

Сара Јосиповић

Не дајте Шумарице поново да тугују,
Да болом обавију душе што у мир верују.
Да се рат у срце поново увуче,

Изабери мир, остави свађе,
Приђи, загрли брата,
Нек љубав влада у сваком срцу.

Није важно који пасош носиш у џепу,
Важно је да будеш човек,
Који жели будућност лепу.

Мир се не гради стихом од пар рима,
То треба рећи свима.
Мир се ствара трудом, и још већим чудом.

Сви треба да се сложе,
Јер само тако може
Човек да победи зло, свет да буде боље место.

Не дајте да туга се врати,
Да бол и рат поново владају,
А срца невина страдају.

Нека се мир у свету роди,
Нека брат брата слободно грли.
Заборави свађе, остави бес,
Љубав нек нам буде пут, не рат и стрес.

Није важно ко шта у руци носи,
Ни име, ни боја косе.
Важно је само да ратова нема,
Да срца куцају без тог бремена.

Матија Гајић

Доста су свету једне Шумарице

Ратови узимају душе,
Чак и најјачима остављају тугу.
У срцу бол, у мислима немир,
Тишина постаје најгласнији крик.

Прекинути лет ђака
Остао је да нас подсећа,
Да нас пита:
Осећаш ли љубав кад загрлиш свет?

То је љубав, осећаш ли?

Када не мрзиш, већ прашташ.
Када не заборављаш, већ памтиш.
Када не ћутиш, већ говориш добротом.

То је љубав, осећаш ли?

Када се сетиш Шумарица,
Уместо суза понуди смех.
Уместо мрака донеси светлост.

Вања Петровић

Стварајмо будућност заједно

Јана и Матија су учествовали на 10. Републичком фестивалу „Ризница талената“ који се одржавао у Нишу. За своју песму Матија Гајић добио је похвалу.

Између планина, шума и гора,
далеко преко река, језера и мора,
где тишина шапуће, а ветар пева,
живела је једна кошница,
савршен свет пчела.

Пчеле су радиле, пчеле су
сањале,
док се није појавила Ратка,
пчела с немиром у срцу,
и амбицијом у крилу.

Хтела је да буде пчелама вођа,
да води, да влада, да мења.
Шапутала је, гунђала,
окретала пчеле против реда,
против матице.
Матица је планула,
и срце јој се узбуркало.
Рат је дошао као олуја,
пустош је стигла снажно.
Ливаде су се сушиле,
цвеће је нестајало,
мед је горчину добио,
а сунце се сакрило иза облака
туге.
Прошле су године,
две, па три, па пет.
Кошница је остала гладна,
пчеле су умирале,
мир је био далеко,
а будућност још даља.

Када су пчеле схватиле
Ко је кривац због пропасти
њихове,
Ратка је рат изгубила,
али није нестала.

Матица је Ратку позвала,
ставила међу војнике,
јер снагу не треба кажњавати,
снагу треба поштовати.

Тада су пчеле, заједно,
на сред ливаде,
посадиле једно дрво.
Дрво будућности.

Гране су му расле ка небу,
лишће је шапутало песму мира,
а цветови су мирисали на опрост.

И зато, стварајмо будућност
заједно,
без рата, без мржње,
љубављу, слогом,
као пчеле,
у лету,
у једном лепшем свету.

Јана Јевтић

Само једну земљу имамо,
и чувати је морамо,
јер кроз њу ћемо вековима
да ходамо и да сањамо.

Мајци природи захвалност
дугујемо,
а ми је често заборављамо.
Она над нама ко мајка бдије,
док због нас горке сузе лије.

Дате су нам реке и потоци бистри,
у њима живот блиста и искри.
А ми их мутимо, без страха и
стида,
угрожавамо будућност глуви и без
вида.

Имамо шуме густе и старе,
ливаде пуне мирисне траве.
Ал` људи за лепоту не маре
и не чувају вредности праве.

Ова земља свима нам је драга,
и нуди нам вредна природна
блага.

Ми смо њени верни чувари,
не допустимо да је неко квари!

Да будемо одговорни и вредни,
заједно сложено да радимо,
знања да увек будемо жедни,
будућност заједно да градимо.

Матија Гајић

Моја новогодишња жеља

Душан Павловић, ученик шестог разреда, учествовао је и на конкурс „Моја новогодишња жеља“. Ево шта је Душан пожелео.

Драги Деда Мразе,

Ближи нам се још једна Нова година и зима већ почиње да плеше свој заносни плес. Снег је прекрио улице, а свака пахуља носи своју тајну причу. Једна пахуља је изабрала баш мене, да ми шапне да си већ кренуо да спремаш поклоне за децу широм света. Она ме је подсетила да седнем и напишем ово писмо, да ти поверим своју жељу.

Док је ветар носио пахуље кроз ноћ, чинило ми се да у њима видим твој лик. Свако вече, звезде ми показују пут до тебе, а када стегне мраз, осећам се као да сам на Северном полу. У снеге ми често долазиш, понекад ми кажеш да је снег твој поклон свим људима, а понекад ми представиш своје верне ирвасе. Кажу да оно о чему мислиш, то и сањаш. Зато ја мислим на тебе, и увек те сањам.

Одувек сам се питао како успеваш да за једну ноћ обиђеш читав свет. Да ли имаш помоћнике или можда зауставиш време? Како год да је, ти сваком детету донесеш радост и измамиш осмех. Знам да понекад поклони нису само играчке, понекад су то осећаји, успомене, загрљаји. Ти си тај који уме да поклони и оно што се не може ставити у кутију.

Зато сам дуго размишљао шта да пожелим. Играчке су лепе, али брзо изгубе сјај. Оно што бих ја највише волео јесте да сви људи живе у миру, слози, срећи и љубави.

Да се деца никада не свађају у школском дворишту, да се породице чешће грле, да сваки човек има разлог да се насмеје. Моја жеља је да твоја чаролија донесе светлост тамо где је мрак, осмех тамо где је туга, и загрљај тамо где је усамљеност.

Желим осмех. Желим мир. Желим љубав.

Хвала ти што постојиш и што нас учиш да верујемо у доброту. Ако моје писмо стигне до тебе, знаћу да је моја пахуља донела најлепшу поруку.

Твој Душан, дете које верује у чаролију.

Душан Павловић

Ликовни рад: Милица Којић

Стигла је зима

Зима нам је куцнула на врата
А јесен као да је јуче била.
Дошао нам је децембар,
Пахуље лете са неба,
Као бели украси,
А деца се санкају.

Ближи нам се Нова година
А и Божић је ту,
Правимо Снешка Белића,
Играмо се у снегу.
Родитељи кућу греју
Док пахуље разиграно веју.

Валентина Филиповић

Стиже нам Нова година

Снег тихо пада, звездани сјај их прати
Нова година куца на врата
Да нам срећа у домове сврати.
Звончићи звоне, весело је свуда
Све пуно здравља љубави и смеха,
Сви верују у хиљаду чуда
И прижељкују живот пун успеха.
Свећице горе, украси се сјаје,
А нама срце од радости куца,
Желимо најлепше што живот нам даје,
смеха и здравља и светлости сунца.

Александра Богдановић

Свети Сава

Данас школа слави славу

И писменост творца школе

Свеца кога баш сви воле

Свога оца Светог саву.

Мали Србин Немањић Растко

Од оца жупана Стефана Немање

Коме је Бог припремио казање

Да ће га волети свако.

У манастир је побегао

Ради мира, благостања

И у Бога веровања

Да би писмен он постао.

Срећна нам слава Свети Сава

Да славимо ми у слози

И према људима великој бризи

Јер је Сава наше школе глава.

Душан Павловић

Савина слава

Свети Сава светлошћу сија

И свака школа њега слави

Учи нас да будемо добри људи

Да само знање имамо у глави.

Свети Сава, светла стаза знања

У срцу носи мир и доброту

Његова реч нас и данас спаја

У вери, знању и здравом животу.

Учи нас да праштамо свима

Да с књигом идемо до правог пута

Да његово име у нама сија

Србија да живи снагом Савиног

духа.

Валентина Филиповић

Свети Сава

Свети Саво, светла стазо,
Учио си народ мали
Да ће знањем, вером, слогом,
Велики и снажан да се створи.
Отворио си школе прве
Књигу и знање народу си дао
Пут истине, мира и љубави
Заувек си нам показао.

Зато данас, свети дане,
Срцем пева ђак и знањем
Име твоје са поносом чува
Српско име и трајање.

Александра Богдановић

Нова година и Божић

Снег пада преко села,
А моја је кућа весела и врела.
Париз и Лондон
атракција су ко бомбон,
Али у Борини зими
и Деда Мраз живи.
Брегови цели од снега су бели,
Деда Мраз у сенци
прави поклоне деци.
Брат на врх јелке звезду ставља,
И у том тренутку
Деда Мраз се јавља.

Сваког дана на календару гледам
Док дан не остане један.
Божић и чесница за столом,
Брат жели
да се послужи хрскавом кором.
Божић и пећење је вруће
Од среће срце хоће
да искочи из куће.
Од тада се зима приближава крају
И полако иде ка пролећном рају.

Матија Гајић

Светосавска приредба у слици

Бака Верка и унук Милан, детаљи са приредбе

Светосавска приредба

Прича српских гусала

Прича српских гусала нам збори,
 Шта је било на Церу и Гучеву гори.
 Оне сваку тајну историје знају,
 Све битке и јунаке верно опевају.

Кад јунак падне, тад оне зајече,
 Кад род слави, гусле су најпрече.
 Кроз векове гуде, никад не престају,
 Историју српску оне нам чувају.

У сваком су боју учесник биле,
 О јунаштву српском сведочиле.
 Танку жицу коњске длаке носе,
 Кад загуде, српством се поносе.

На огњишту где се о слободи снева,
 Звук гусала буне и битке опева.
 Вечни сведок бола, радости и среће,
 Глас гусала никад утихнути неће.

Шта су српске гусле преживеле
 И какве су страшне бојеве виделе,
 То зна само душа од дрвета стара
 Што у себи носи срце пуно жара.

И кад гусле ћуте, нову песму кују,
 О прецима приче доносе и снују.
 Гусле нису само гудало и струне,
 Већ светиње српске, историје пуне.

Душан Павловић

Песма Душана Павловића, ученика шестог разреда, „Прича српских гусала“ добила је прву награду на књижевном конкурс Удружења гуслара и љубитеља гусала „Вукове гусле“ из Лознице.

Гуја из Радаља

Мој чукундеда Илија свет је угледао 1890. године, у тешким временима, када се вихор рата већ надвијао над Србијом. Одрастао је у селу Радаљ, окружен природом, породицом и топлином која ће му касније недостајати.

Давне 1914. године, када је навршио 24 године, судбина му је донела рат. Као припадник Дринске дивизије, прошао је Колубарску битку, жестоке окршаје на Мачковом камену и крваве борбе на Гучеву. Видео је како храброст неретко значи суочавање са смрћу. Хладни ветар је шибао чукундедино лице док је корачао ка бојишту. Земља под његовим ногама била је већ натопљена крвљу, а његове мисли, упркос страху, биле су усредсређене само на једно – опстати. Кроз дим и урлике, кроз гласове који су нестајали у хаосу, Илија је гурао напред. Гледао је саборце како падају, један по један, нестајући као сенке. Сваког јутра је бројао ко је остао.

Албанска голгота доноси хиљаде гладних и изнемоглих тела, која се с муком тегле кроз беспуће Албаније. Снежни покривач је гутао војнике, а Илија је корачао, несвестан да ли ће му следећи корак бити последњи. Када је стигао на Крф, било је као да је коначно удахнуо ваздух. Тамо је српска војска нашла свој заклон, свој мир, своју наду. И сам Илија је ту проводио дане опоравка, поново учећи да живи без ратне грмљавине. Тамо је годину дана учио да поново буде човек, да живи без страха да ће му неки непријатељски метак окончати дан. Али, рат га није заборавио.

Када су га са Солунским фронтом вратили у борбу, Илија је знао да му судбина припрема нешто горе. Није знао колико брзо ће доћи. Аустроугарска војска га је заробила, одвела ка реци Брегалници. Војници су стајали у реду. Један хитац, један пад, један живот мање.

Метак му је прошао кроз руку, али Илија није дозволио да га бол надјача. Лежао је међу палим саборцима, претварајући се да је мртав, све док непријатељи нису отишли. Лежао је међу палим друговима, слушао како се животи гасе, осећао мирис крви.

И када је непријатељ отишао, почео је да се вуче. Бол је био несносан, рана отворена, али није било времена за слабост. Река је била његов спас. Ту, у тим последњим тренуцима наде, српски војници су га угледали. И међу њима, један познаник из Радаља, који је изговорио речи које ће заувек остати у сећању:

"Види како се Илија вуче као гуја."

Од тог тренутка, сви ми, његови потомци, добили смо надимак „Гујићи“.

Илија је пребачен у болницу. Његова рука је превијена, али никада више није могла да му служи као пре. Али душа – она је остала јака, поносна и непоколебљива.

После рата, вратио се у Србију 1918. године. Године су пролазиле, живот је текао, али сенка рата остала је уз њега. Живео је још тридесет година, носећи ожиљке и сећања. Када је почео Други светски рат, са породицом је побегао у Крагујевац. У Крагујевцу му је убијена породица, тачније сестра и родитељи. Почео је губити наду да ће преживети, али на сву срећу је остао жив. Када се Други светски рат завршио, вратио се у своје родно село Радаљ, где се и оженио и имао своју децу.

А онда је једног дана, у својој 58. години, склопио очи – његов живот се угасио, али његова се прича никада није угасила...

Душан Павловић

На престижном књижевном конкурсy Српске књижевне задруге за причу „Гуја из Радаља“, Душан Павловић добио је похвалу.

Такмичења

На општинском такмичењу из српског језика и језичке културе, Сташа Богдановић, ученица петог разреда, освојила је прво место и пласман на окружни ниво такмичења.

На општинском такмичењу рецитатора, у категорији средњег узраста, нашу школу представљали су Јована Ристић, ученица шестог разреда и Матија Гајић, ученик петог разреда.

Тематски дан

У четвртак, 16. априла 2026. године, реализован је тематски дан под називом „Радости Васкрса—игре некад и сад“. Учествојући у различитим активностима, ученици су имали прилику и да уче и да се забаве. Ученици петог и шестог разреда имали су прилику да у оквиру радионице „Брасинске новости“, направе зидне новине.

Национални дан књиге и Међународни дан читања наглас

Дан посвећен промоцији књиге и читања, развијању и неговању љубави према књизи и читању, обележен је 27. фебруара 2026. године. У занимљивим активностима учествовале су Јана Јевтић и Сташа Богдановић, ученице петог разреда.

Још мало Душанове поезије, да нам **Креативни кутак** остане у лепом сећању.

Слава

Када Србин славу слави,
Он тада запали свећу,
Помоли се Богу оцу,
За благостање и срећу.

Славски колач тад се меси,
Још се и пшеница припреми,
Црно вино се попије,
Док се славски колач ломи.

Домаћини колач ломе,
Три пут се у образ љубе,
Ови леви обичаји,
Не требају да се губе.

Срећна слава мој Србине,
У миру је ти прослави
И шта год да ти се деси,
Нек' ти славу не поквари!

Брасинска авантура

Ништа није лепо, к'о што она јесте
она сваког човека радо прима у госте.
Кад је види, свак' се, у детињство враћа,
Брасина је лепша, од забрањеног воћа!

Брасина је моје село велико, а мало,
ништа није к'о она весело.
Она је главно место за све авантуре
ал' без страшних ствари, без свађе и буре...

Авантуриста сваки, своју руту има,
ал' је ова најбоља свим људима.
Прво реку Дрину свако спази,
па онда пут до рудника проналази.

У шуми се најбоље гљиве беру
док се веверице по дрвећу веру.
Свак се одмори на извору „Точак”,
па буде спреман за авантуре наставак,

Кроз чувене Веселиновиће, Липе,
Речане, Горње и Доње Чолаковиће,
дође се до славне Вилине куће
крај Вилиног потока и шуме лепе

где се прича да нешто тамо живи
и да се ноћу чују звукови криви,
као да некога има тамо.

Да ми је сазнати, шта ли је ту, само?

А после, крај пруге, до мирне оазе,
где пролазе, славне, Дринине стазе,
тамо вас очекује само мир
и шуме велике, велики вир.

Код куће великог чича Глише
„Не дајте дедовину!” свуда пише.
Он свуда и свакоме прича у рими,
Било по осеци или по плими.

Наша брасинска велика авантура
украшена је к’о славна скулптура,
лепа к’о цветак, занимљива к’о филм
ја Брасину волим душом и срцем свим!

Ћирилица

Тридесет слова њу краси
Као цветови уплетени у власи
Наше благо светлије од свица
То је наше писмо ћирилица.

Вук је писмо саставио
И нама га оставио
Слова још су сва на броју
Не мењају лепоту своју

Да не будемо сами криви
Трудимо се силом свом
Ћирилица да заувек нам живи
Дугујемо претку свом.

Ко ћириличним писмом пише,
Тај ће се постарати највише
Да не дође до оног дана
Да нам ћирилица буде страна.

Душан Павловић